

ALBERTO NAVAL

*«Suposo que tenia més greix que intel·ligència, com em va dir el meu millor amic»*

Damià Bardera apunta amb el dit i, automàticament, se'n descollona. Del món, d'aquell idiota que no para de queixar-se perquè la resta no fa prou per explicar-se, o d'aquell altre que va començar a buscar sentit a la vida tot just quan la vida va començar a passar d'ell.

Amb l'esperit d'un intel·lectual que se'n va de copes i torna amb una visió zoològica de la societat, l'autor escriu una ètica i personal venjança contra l'animalitat que el rodeja.

Formalment, *i alguns contes per llegir-los d'amagat* és la paraula al servei del concepte, l'assassinat de J. M. de Prada a mans d'un filòsof sintètic amb molta mala llet, que tot i això no deixa d'emprar cap recurs del llenguatge si li convé. Potser l'exemple més paradigmàtic d'aquest ús parcial és la *noia substantivada*, pel fet d'utilitzar la metalingüística com a eina narrativa i caracteritzadora d'un d'aquests «fenotips» ridículament humans que fan de protagonista a cada un dels contes, i que són objecte de crua tortura per part de l'autor.

Una de les coses que més s'agraeixen de l'estil de Damià Bardera és el fet que cap element no és gratuït, especialment els més polèmics com la pederàstia o la sodomització, que sempre responen a una sèrie d'idees que aconsegueixen que, per al lector intel·ligent, l'humor negre i els acudits més brutals entrin amb tanta naturalitat i justificació com ho pot fer un assaig científic.

I és que *i alguns contes per llegir-los d'amagat* no és sinó, malgrat que divertidíssima i personal, una potent proposta d'entendre la humanitat, reflexiva i pràcticament antropològica, i que la mostra tal com és, plena de misèria i estúpidesa a parts iguals, i que (com diu un dels meus contes favorits, juntament amb el «d'un rellotge com aquest») només comença a prendre consciència de la seva realitat quan ja ha començat la metamorfosi.